

De Goudse Dichters School



Eerste veren

De eerste groep deelnemers aan de Goudse Dichtersschool

laat hier haar talenten zien

2020-2021

INHOUD



Anette Griffioen	Mama
Janneke Bregman	De oude Oosterse Plataan
Maria Jacobs	(zonder titel)
Marieke Nieuwenhuizen	Kind onder de Kastanje
Marjolijn Clarenbach Rispens	Geen woorden in de nacht
Michele Sanders	Sprankeling
Pieter Stadt	Bijkomen op de bank
Rik van den Heuvel	Haar verzen vliegen uit als vogels
Twan Schmitz	Enthousiasme
Carolyt Koops	De annalen van de Goudse stadsdichters 1 en 2

Het werk van de deelnemers is verzameld door Ben van Bommel

De bundel is een uitgave op initiatief van Peter Noordhoek, stichter van de Goudse Dichtersschool, ter gelegenheid van de eerste leergang 2020-2021

Kerndocent: Monica Boschman

De leergang werd ondersteund door: Ben van Bommel, Corie Grotendorst, Hanneke Leroux, Wanda Micke, Klara Smeets en Peter Noordhoek en met support van Dick Markvoort, Annemiek Engelen, Ruud Broekhuizen, Jan Graafland, Loes den Dulk, de Garensponnerij, Gouda Studio's en de makers van digitale ontmoetingssoftware.

Mama

Zon schemert traag naar binnen
Lage geel en rode stralen teisteren mijn zicht
Probeer een glimp te vangen van mijn moeder
In de verte, in 't donker achter glas.

Zet de ronkende motor stil en stap naar buiten
Reik over rood en breed mij uit.
Zwaai met m'n langste armen,
naar wie mij als kind zoveel liefde gaf.

'Dag mam', hier ben ik nog.
En teder denkt mijn lijf haar oude warmte
Een vluchtige toets langs haar immer zachte huid
'Lieve mam, het komt goed!' wil ik zachtjes schreeuwen, maar ik weet
het niet....

Annette Griffioen (2020 het jaar van corona)



wandel ik naar de plaats
waar jij al eeuwen wacht

Je wenkt me zacht
Kom, leg je oor te luisteren
jaarringen fluisteren
verhalen van ver

en ook jouw leven
staat geschreven
in de holte
van mijn ruwe huid

Geworteld in de tijd
Van nu en later
Geboren in een bodem
Vol belofte



Janneke Bregman

Onzichtbare schermen
in eindeloze ruimten
weerkaatsen warrige gedachten
warm omarmd door het brein
dat machteloos kronkelend
oorsprong ontrafelt
slurpend gezogen
in een zwart gat

Maria Jacobs



kind onder de kastanje

mijn leven heeft een bladerdak
een groene sluier wuivend zacht
in frisse wind en ik het kind
ik spat met water stoei en speel
in groen en zon de schaduw streelt
ik hoor de bron in water papa
maait het gras en mama zingt
en hangt de was en wit
en smetteloos omhoog
daar bloeien in het groen
de kaarsen blinkend licht
heel even even maar
in wintertijd dan delen zij
hun warmte nog

Marieke Nieuwenhuis



Geen woorden in de nacht

Toen je in mijn armen lag
Je sliep sereen, heel dicht bij mij
En ademde heel zacht

Ik keek naar jou, legde mijn hoofd
Heel dicht bij jouw gezicht
En kuste zacht jouw lippen
Heel lief en vederlicht

Mijn handen streelden langzaam
Jouw wang, jouw hals, jouw rug
Heel rustig werd je wakker
En kuste mij terug

Helder in mijn herinnering
Onzichtbaar in de nacht
Onder mijn vingertoppen
Verscheen jouw lieve lach

Onhoorbaar onmiskenbaar
In alle stilte luid
Voelde ik jouw antwoord
Gegeven op mijn huid

Heb je mij gevoeld vannacht
Toen ik in je armen lag
Ik sliep sereen, heel dicht bij jou
En ademde heel zacht

Marjolijn Clarenbach Rispens



Sprankeling

de spiegel kijkt haar elke dag aan, hoopvol
heel soms staat ze fier rechtop
dan is haar glimlach een met de zijne
maar meestal zucht hij om haar dorheid
hangende schouders, het bovenlijf iets naar voren
het haar sluik en dun en steeds
een beetje meer grijs
en altijd maar wriemelende vingers,
bottige ribben, net als de lijntjes in haar gezicht
elke dag deze aanblik, ze tekent te hard
hij foetert inwendig, wanhopig
wil de vervaagde glans een halt toe roepen
maar nee, zijn ogen vangen de hare
de mond een rechte streep, zwijgt
zij stapt weg, hij denkt
morgen weer dat lijf

Michele Sanders



Bijkomen op de bank

Mijn vindplaats in de zomerhitte
deze vluchtburcht van lome vrede.

Duiding van de Molenwerf als motte:
tweespalt stelt de Ridderhofstede.

Lief uitzicht op het vermeende bleekveld
klinkers kaatsen klanken van 't Carillon
jouw parelmoer, roekeloos
van Sint Jan's dakplateau's in glazen zon.

In het voorbijgaan de Gouwenaar
onthaast, maar handen op zijn rug
hekelt wie is gegrepen, wie hangt
aan Lazarus boven de brug.

Pieter Stadt



Haar verzen vliegen uit als vogels

Haar verzen vliegen uit als vogels
voor het eerst fladderend, vallend
uit de palm van de hand van moeder
de gans, de mens die ze trots
op aarde heeft gezet, gebroed
uit ideeën die haar altijd volgen

Bekommerd kijkt ze toe hoe
haar kroost kordaat de lucht in gaat
maar al snel neerdaalt, belandend in
de handen van een onbekend figuur
het uur van aarzeling is aangebroken

Haar kuikens van geen kwaad bewust,
maar benauwdheid groeit gestaag
bij moeder de gans; de kans dat haar
vlees en bloed wordt afgenomen,
afgeschoten of gruwelijk wordt gedood
lijkt groot. Het noodlot lijkt getart

Argwanend haar onbekende opponent
naderend ziet ze hem aan, haar
laatste hoop bij elkaar geschraapt
met een smekende blik vol angst
ziet ze haar vruchten al vergaan

Toch ontspringt ze de dans want
de vijand blijkt een vriend, hij streelt
aait en plaagt het kroost met warme lach
gebarend vragend of hij helpen mag.
Dat mag. Hij vormt zijn handen tot kom
en haar verzen vliegen voort als vogels



Enthousiasme

Daar ga ik weer, een nieuw project.
Ja, aan het enthousiasme ligt het niet
Dat heeft me meermaals genekt.

Nu verdwaald in de taaltuin van de dichters
Waar gaat dit heen?
Kan ik mijn concentratie wel houden?
Blijf ik hier op de been?

Nooit een taalvirtuoos geweest
Ik zat altijd wel lekker daar
Vanuit een hoek toekijken
Maar nu, nu moet je toch iets
Last minute bedenk ik mijn gedicht
Want ik wil natuurlijk niet plat op mijn gezicht.

Mag ik luisteren hoe jullie rijmen?
Of is dat zwak?
Ik vind het mooi om te kijken
Het te aanschouwen
Het is namelijk echt een vak.

Ok, uiteraard zal ik meedoen
Maar dan wel aan de hand
Want poëzieland,
dat gaat buiten mijn bestand.

Aan interesse ligt het niet
Ik vind het mooi wat hier gebeurt
Laat mij maar genieten,
Want door al jullie gedichten
word ik op een vrolijke manier ingekleurd



Twan Smitz

De annalen van de Goudse stadsdichter, deel I

Met de tiende verkiezing in het vizier,
vindt men de geschiedenis alhier.
De annalen van de Goudse stadspoëet
voordat men hem, het, haar vergeet.

Die historie geschreven, het verhaal verteld, het gedicht geuit
daar komt deze chroniqueur niet langer onderuit.

Het eerste drietal dichters kwam voort uit de Goudse stichting voor letteren 'Gheraert Leeu'.
In het Vroesenplantsoen vind je het beeld van de Goudse drukker uit de 15e eeuw.

Inez Meter was de eerste, thans Gouds ereburger, in 2003 met haar bundel *Gespannen snaren*,
gevolgd door Aart Both in 2004 met op het menu: *biefstuk met karbonade*.

In 2005 en 2006 gaan we met Frouwkje Zwanenburg *Walsen in Gouda*;
zij laat de stad 25 stadsdichterlijke ansichtkaarten na.

Niet aangewezen door de gemeente maar verkozen door jury en publiek
hoor je in de poëzie van dichter nummer vier muziek.

Over de jaren 2007 tot 2009 komen we in de bundel *Gewaarzijn*,
toen Aaf, nu Aaj Gerhardt tegen!

Jan Graafland betrapt met groene vingers *Gouda op heterdaad* in 2010 en 2011.
Of hij van waarde was? Bepaal het zelf!

Klara Smeets, toen een nieuwe Goudse, heeft daarna tot 2014 haar kans gehad.
In *Ode aan alledag* belicht zij Vromansiaans onze poëtische stad.

Van 2014 tot 2016 wonen er woorden in het hoofd van Ruud Broekhuizen, dichter zeven.
In *De tweede adem* komen zij naar buiten, op naar een tweede leven.

In *Stadsberichten* van Hanneke Leroux, een voorwoord van Inez Meter,
dus menigeen dacht in 2018: 'Wie doet dit nu nog beter?'

Maar toen verscheen Pieter Stroop van Reenen, nummer negen
met zijn kompanen Jeffrey en Chris aan het Gouds firmament.

Zij brachten gezamenlijk dichters bij de eenzame doden,
een junior Goudse stadsdichter en een stadsdichtersgala, 't was ongekend.

Of *Een mond vol pijpen* hem het zwijgen op zal leggen,
na al die ingelijfde woorden, dat valt nog te bezien.

Maar wat de toekomst ook brengen moge,
na zestien jaar stadsdichters volgt nu poëet nummer tien.

De annalen van de Goudse stadsdichter, deel 2

Door de Corona-pandemie wordt
Peter Noordhoek, stadsdichter nummer tien,
gedwongen zich vooral digitaal
te laten horen en te zien.

MAAR

Peters voornemen een Goudse dichtersschool te stichten
is in ieder geval geslaagd.
Poëzie van cursisten is verzameld in deze bundel.
Wij hopen dat het lezen ervan u behaagt.

Carolyt Koops (deel 1 februari 2020, deel 2 mei 2021)



